

mundtlig, men ikke tilbagekaldelse som anses at være indtruffet som følge af faktiske forhold eller retshandlinger med et andet formål, f. eks. indgåelse af ægteskab eller skilsmisse.

Under arbejdet med konventionen afstod man fra at tage stilling til, om tilintetgørelse ved iturivning og overstregning m. v. angår testamentets form eller dets gyldighed i materiel henseende. Det står således åbent, om konventionen skal anvendes, eller om spørgsmålet skal bedømmes efter de almindelige internationalprivatretnlige regler.

Stk. 2 bestemmer, at tilbagekaldelsen ligeledes er gyldig for så vidt angår formen, hvis den er i overensstemmelse med en af de love, efter hvilke den testamentariske disposition, der er tilbagekaldt, var gyldig efter art. 1. Det kan måske ikke udelukkes, at denne bestemmelse også kan anvendes på andre former for tilbagekaldelse end tilbagekaldelse ved „testamentariske dispositioner“, som omhandlet i stk. 1.

Når stk. 2 tillader anvendelsen af en lov, efter hvilken testamentet var gyldigt, udelukker denne formulering anvendelsen af en lov, som kunne have været anvendt, men med hvis formforskrifter testamentet faktisk ikke overensstemmer. Hvis testamentet er gyldigt efter loven i en stat, hvortil testator ikke havde tilknytning ved oprettelsen eller tilbagekaldelsen, men hvortil han havde den fore-skrevne tilknytning ved sin død, og også tilbagekaldelsen stemmer med denne lov, er tilbagekaldelsen uanset fortolkningen af stk. 2 gyldig efter stk. 1.

Ad art. 3.

Bestemmelsen indebærer, at en kontraherende stat kan opstille regler, der er mere liberale end konventionens, selv om et testamente, der efter sådanne regler anses for gyldigt, bliver ugyldigt i andre konventionsstater.

Ad art. 4.

Bestemmelsen afgør alene, at konventionen omfatter fælles testamenter form, men tager ikke stilling til, om forbud mod eller forskrifter om disse testamenter er formregler eller materielle regler.

Under forudsætning af, at et spørgsmål vedrørende et fælles testamente efter domstolslandets internationalprivatretnlige regler må opfattes som et formspørgsmål, er konventionen anvendelig. Virkningen af, at den ene, men ikke den anden disposition i et fælles testamente anses for gyldig, reguleres ikke af konventionen.

Konventionen anvendes ikke på arvepagter. Det samme må antages at gælde dødsgaver.

Ad art. 5.

Som eksempel på bestemmelser, som omfattes af artikel 5, kan nævnes, at efter hollandsk ret må hollandske statsborgere i udlandet kun oprette testamente for en offentlig myndighed, at efter tysk ret må mindreårige ikke oprette holografiske testamenter, og at efter østrigsk ret må visse mindreårige og umyndige kun anvende visse testamentsformer. Sådanne bestemmelser skal efter artikel 5 anses hørende under formen og omfattes derfor af konventionen.

Art. 5 omfatter også regler om, hvilke krav der kan stilles for, at en person kan optræde som testamentsvidne. Derimod besvarer konventionen ikke spørgsmålet om, efter hvilken lov man skal efterprøve, om et krav i den efter art. 1 anvendelige lov om, at testamentsvidner skal være myndige, er opfyldt.

Konventionen kan ikke anvendes på spørgsmålet om adgangen til overhovedet at oprette testamente, herunder om habilitet, nationalitet o. s. v.

Ad art. 6.

Betydningen af bestemmelsen er, at kontraherende stater må gøre konventionens bestemmelser generelt anvendelige og ikke i sin internationalprivatretnlige lovgivning kan have regler, som opstiller snævrere bestemmelser end konventionen gør.

Ad art. 7.

Bestemmelsen indeholder en ordre public regel. Da konventionen kun drejer sig om formforskrifter, vil det vel ikke ofte kunne konstateres, at anvendelsen af en fremmed retsregel åbenbart er uforenelig med grundlæggende retsprincipper i domstolslandet.

Ad art. 8.

Bestemmelsen indeholder en overgangsregel. Der kan dog efter artikel 13 tages forbehold om, at konventionen kun anvendes på testamenter oprettet efter konventionens ikrafttræden.

Det antages i den forklarende rapport til konventionen, at i tilfælde, hvor et testamente indeholder bestemmelser om sekundosuccession, skal tidspunktet for testators død være afgørende for konventionens anvendelse. Det antages endvidere, at et testamente, der oprindeligt var ugyldigt på grund af formmangel, kan blive gyldigt ved konventionens ikrafttræden, og at det samme gælder, hvis den anvendelige lov ændres med den følge, at et testamente, der led af formmangel, opfylder de nye formkrav. Spørgsmålet om at føre bevis for, at en testator har ønsket at holde sig til testamen-